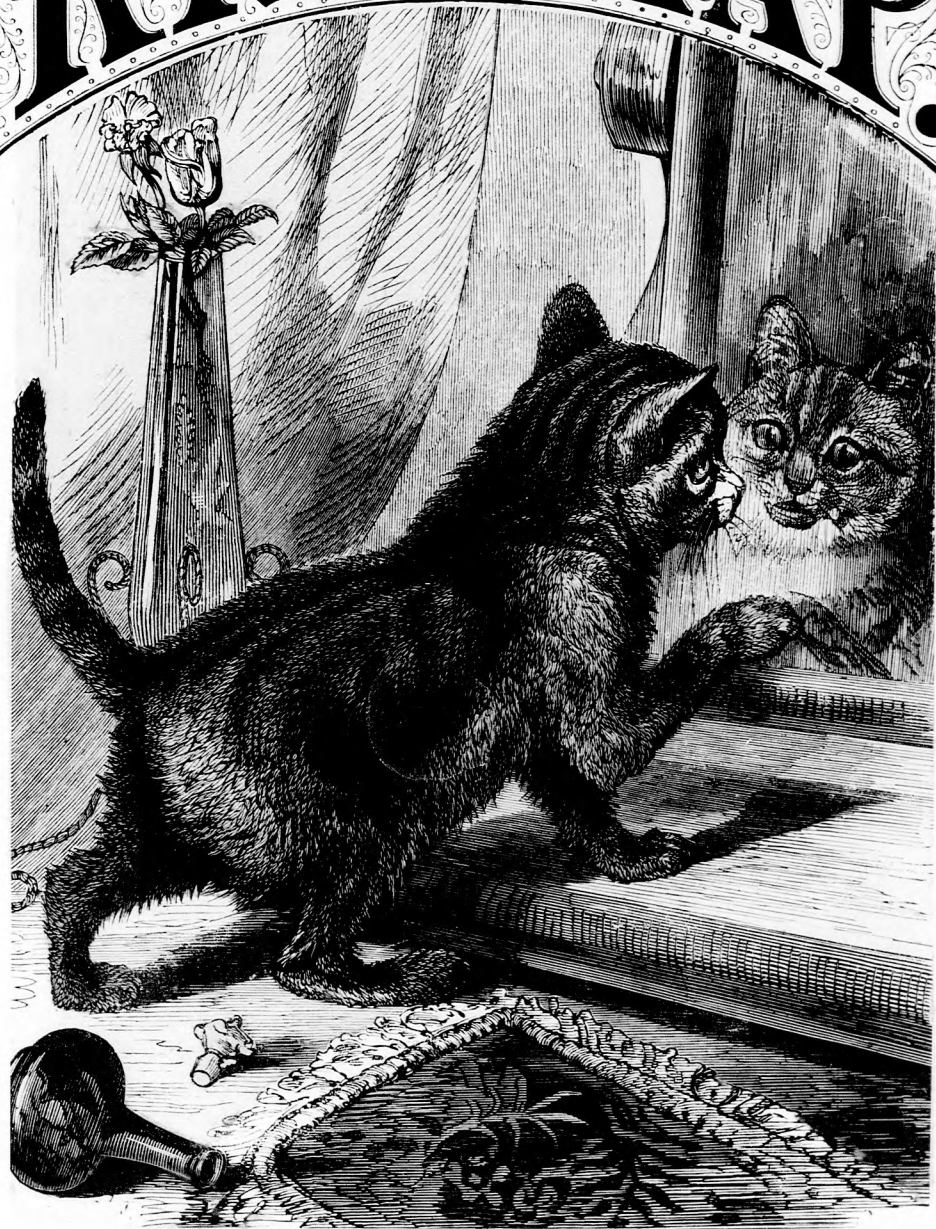

KIS LAP

A KÉPZELT VETÉLYTÁRS. (Lásd a 182. lapon.)

KLÁRI NÉNI NÖVENDEKEL.

— Elbeszélés. —

(Vége)

Nagy volt az izgatottság, álmélkodás, mikor Klári néniék elolvasták Zsiga levelét. Amyi mindent lele volt e levélben, és mégsem tudták egészen megérteni. Ujra meg újra elolvasták s végre azt világosan látták, hogy a ravasz Bertók csábitotta Zsigót a rozszóra, de valjon miért? Zsiga azért szökött meg, mert azt hitte, hogy ő okozta a tüzvészt, de most maga is azt hiszi már, hogy Bertók volt a gyújtogató. Mi oka lehetett Bertóknak erre? Klári néni semmikép sem tudta a levélből megérteni. Hát meg azt, amit arról mond, hogy ő Zsiga, és Rózsika is nagyon fognak örülni valaminek, de még nem írhatja meg, minek? Mit érthet e rejtélyes szavakkal? Rózsika szinte összerzezent, amint ezen gondolkozott s végre félénken, akadozva mondá:

— Kedves nénike . . . hátha . . . talán megtalálta Zsiga . . . kedves szüleinke!

Klári néni maga is effélelét gondolt, de nem merte kimondani és esalékony reménnyel biztatni a kis leányt. Ezért tehát így felelt:

— Az nem épen egészen lehetetlen, kedves leányom, de nem is valószínű. Jobb lesz, ha nem táplálsz oly reményeket, melyek talán be nem teljesülnek. A csalódás aztán nagyon keserű volna.

Rózsika érezte, hogy Klári néni okosan beszél, de mégsem tudta követni tanácsát, nem bírta elúzni fejéből azt a gon-

dolatot, hogy Zsiga az ő kedves szüleit érti ama rejtélyes sorok alatt. Mi is lehetne más? Mért írta Zsiga különben, hogy a Gondviselés talán még jóra fordítja az ő könnyelmű lépését? Klári néniék azonban nem mert többé erről szólni, hanem feszült izgatottsággal várta Zsiga újabb levelét. — mert Zsiga bizonyosan írni fog megint.

A következő nap elmúlt, a nélkül, hogy a várva várt levél megérkezett volna. Harmadnap azonban bekopogtatott ismét a postás és Rózsika mohón ragadta ki kezéből a levelet, — már messziről megismerte, hogy a Zsiga kezeirása.

— Itt a levél, kedves nénikém! Most mindent megtudnak!

Klári néni felbontotta a levelet és a következőket olvasá:

»Kedves Klári néni, édes jó Rózsikám! Mikor tegnapelőtt irtam, még magam sem tudtam igazán, mily nagy bajt okoztam én tulajdonképen kedves Klári néniéknek, de azt sem tudtam, hogy olyan jó híreket fogok írhatni, a minőkre most készülök. Ugy-e, kedves Klári néni: nagy pénzszekevényét kirabolták épen azon este, mikor én megszöktem? És talán nem is tudják otthon most sem, ki volt a bűnös? — de mi itt már tudjuk, mert a tolvaj senki más, mint Bertók! Mindent bevaltott tegnap a bíró előtt, mikor megmotozták zsebeit és megtalálták a sok pénzt és az ékszereket. Most már azt is tudom, mért csábitott engemet Bertók szökésre, mért hitette el velem, hogy én okoztam a tüzvészt, hogy menekülnöm kell hazulról. Ha én otthon maradok, akkor rögtön tudtam volna, hogy ő volt a tolvaj

mert szomorúan és szegyenkezve kell bevallanom, az én könnyelműségem által nyert módot a ravasz Bertók, hogy a szekrényt fölnyithassa. Majd később, ha ismét otthon leszek, elmondom, hogyan szerzett Bertók kulcsot a szekrényhez, hogy tudta meg, mikor törhet be a házba; most csak azt írom meg, hogy kedves nénikém visszakapja minden pénzét és drágaságait, mert Bertóknak még nem volt ideje, hogy elköltse. És pedig én magam fogom visszavinni.

Igen, mert holnap vagy holnapután már indulok vissza, de nem egymagam . . . még valaki jön velem . . . de azt nem szabad megírnom ki, mert nagy, igen nagy meglepetést akarunk szerezni Rózsikának. Minapi levelemben említettem, hogy az a derék hivatalnok, ki magához vett, nevem hallatára nagyon meg volt lepve s azt ígérte, hogy nagy örömet fog szerezni nekem és kis hugomnak. Oh, kedves Klári néni, ha tudná, mily nyugtalanul aludtam akkor éjjel! Másnap reggel korán kiugrottam az ágyból, de szíves házi gazdám még frisebb volt, már nem találtam otthon Nem sokára azonban hazatért, mosolyogva kézen fogott s aztán ketten indultunk el egy nem igen messze fekvő utcába . . . itt egy szép házba . . . és most is itt vagyok. De hogy hol, kinél? — azt hadd találja ki Rózsika. Ha ki nem találja, néhány nap múlva majd megtudja, mert e hét végén bizonyosan ott leszünk kedves Klári néniéknél. Most még csak annyit mondhatok, hogy nagyon boldog vagyok, Rózsika is boldog lesz és mindnyájan hálát fogunk adni a Gondviselésnek, mely csodás módon jóra

vezette ballépésemet. De már ekkor Rózsika nem birt többé uralkodni magán, félbeszakítá a levél olvasását és reszketve az izgatottságtól kiáltá:

— Most már bizonyos! Ugy-e, kedves Klári néni, most már bizonyos? Zsiga megtalálta kedves szüleinket! Oh, hála legyen a jó Istennek!

— Most már valóban magam is hinni kezdem, felelt Klári néni. Másra legalább is bajos volna magyarázni e rejtélyes sorokat.

— De hát mért nem írta meg rögtön világosan! Most még néhány napig oly nyugtalan izgatottságban kell élnünk!

— Bizonytalán azt akarják, hogy lassanként szokjál hozzá a nagy örömhöz, hogy a hirtelen meglepetés meg ne ártson. Gyöngye kis leányka vagy, jó ha előkészítenek az ilyen nagy fordulatra.

E pillanattól fogva Rózsika már csak azt számítgatta Klári néniel, mikor fog megérkezni Zsiga . . . meg akik vele jönnek . . . mennyi idő alatt érkehetnek meg. Lázasan türelmetlenséggel számolta az órákat, perczeket s éjjel aludni sem akart, mert hátha éppen akkor érkeznek?

Klári néni, a mennyire lehetett, csilapítani igyekezett a kis leány türelmetlenségét s elmondta neki, hogy Zsigák talán nem indulhatnak rögtön, aztán nem is utazhatnak éjjel-nappal, nem jöhetnek vasuton egészen a faluig, a kocsi pedig lassan halad, tehát szépen nyugodtan várni kell. És Klári néniel igaza is volt, mert elmúlt az első nap, a másik is, de a várt vendégek nem érkeztek.

Rózsikánál csak az öreg Dorka volt nyugtalanabb, mert attól félt, hogy éppen

olyankor érkeznek a vendégek, mikor nem lesz jó ebéd vagy vacsora készen. Ezért tehát mindennap nagy lakomát főzött, de hiába, — nem volt, aki vendégeskedjék.

Harmadnap Rózsika kissé lehangoltan üldögélt a kertben Klári nénivel s már belenyugodott a gondolatba, hogy még néhány napig várnia kell, — midőn hirtelen megnyílt a kertajtó s egy csinos szöke fiu lépett be. Rózsika hangos kiáltással ugrott föl s egy perczel később Zsiga már Klári néni és Rózsika karjai közt nyugodott. Jó idő telt bele, míg végre kissé lecsillapult örömük s ekkor Rózsika szorongva kérde:

— De hát . . . Zsiga . . . magad jöttél?

— Nem biz én . . .
hárman jöttünk . . .
bent várnak a szobában . . . menjünk!

Rózsika nem várta a biztatást; mire Zsiga és Klári néni megindultak, a kis leány már a ház ajtajánál volt s széleseben rohant be a szobába és itt — kedves szülei karjaiba. Mert azok valának, elveszettnek hitt jó szülei.

Beletelt egy jó félóra, míg a jó szülők és a gyermekek a viszontlátás fölötti örömből annyira magukhoz tértek, hogy elmondhatták egymásnak, mi történt velük ama végzetes nap óta, melyen a nagy szerencsétlenség történt a Dunán. Mikor

a komp elmerült, az apa megragadta mellette állott nejét s uszott vele. A gyermekek néhány lépéssel odább álltak a kompon s midőn a vízbe buktak, egymásba fogóztak és nem messze szüleiktől alámerültek a vízbe. Az apa látta ezt és kétségbeesetten fölajdult, de nem segíthetett. Hogy a gyermekeket megmentse, el kellett volna bocsátani nejét s ez ful meg, pedig kétséges volt, hogy utóléri-e a gyermekeket. Még nem szánta el magát e szörnyű helyzetben, midőn egyszerre egészen elmerülni látta a két gyermeket. Most már elveszettnek hitte Zsigát és Rózsikát s nagy erőfeszítéssel kiuszott nejével a partra. Milyen elszomorodva utaztak azután Budapestre s gyászolták gyermekeiket, míg végre szerencsésen megtalálták egymást.

Klári néni örömkönnyekkel szemében nézte a boldog szülőket és gyermekeket, kik aztán természetesen Klári nénihez fordultak és őszinte hálát mondtak neki, hogy oly jósággal gondoskodott a szegény gyermekekről, kik már árváknak hitték magukat.

Zsiga és Rózsika szülei több napig ott mulattak Klári néninél s olyan öröm és boldogság uralkodott a szép kis házban, hogy minden szenvedést és szomorúságot, mely eddig érte volt őket, elfeledtek.

(Folytatása a 182. lapon.)

GYALOG HINTA. (Lásd a 188. lapon.)

ÁRNYÉKJÁTÉK A FALON

Liba.

Teve.

Mókus.

Ember.

Keeske.

(Folytatás a 180. laphoz.)

Végre mégis gondolni kellett az elválásra. A gyermekek természetesen szüleikkel mentek, de abban semmikép sem tudott volna megnyugodni senki sem, hogy végkép elváljanak a kedves jó Klári nénitől. Hosszas tanakodás után tehát abban állapodtak meg, hogy ezentul is mindig együtt lesznek, még pedig úgy, hogy télen át Klári néni lesz Zsigáéknál Budapesten, a nyári szép időt ellenben az

egész kis család kint tölti Klári néni falusi jóságán.

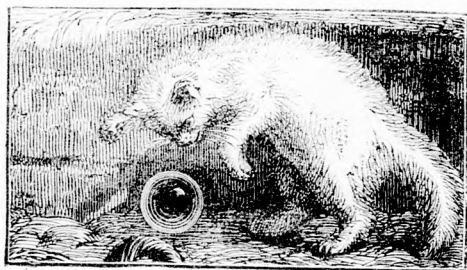
És azóta boldogan és elégedetten élnek mindnyájan, Rózsikából már kedves szép nagy leány lett, Zsigából pedig deli ifju, ki ama végzetes napok óta teljesen kivetkőzött könnyelműségéből, került a rossz pajtásokat s jó szüleinek és Klári néniének okos tanácsait meghallgatva, olyan derék ember lett, hogy mindenki becsülte és szerette.

A KÉPZELT VETÉLYTÁRS.

(Képpel a czimlapon.)

CZICZABELLA — ez a neve —
Besétent a nagy terembe,
Szönyeg-rojttal vígan játszik,
Gyorsan szanaszét eziczázik.
Egyszerre csak megretten —
Ni, mit lát?
Uj eziczát
Egy nagy mellékteremben!
Oda szökken . . .
Vissza hőkken.
S hogy a lábát emeli.
A másik is azt teszi.
Karmáival felé kap —
Az is bátran visszaesap.
Fogat fen:
A másik is odablen.
Kuporitja a hátát:
A másik is oda át.
Ki vagy, mi vagy?
Idegen vagy!
Siczki másé! szentelen,
Mert a szemed kisédem!

De a másik csak nem tágit,
Felé vágja karmoeskáját,
S Isten tudja, mi lett volna
A dolognak vége,
Ha e perezben Katinka a
Terembe nem lép be.
Cziczabellát izibe
A szobából kivitte.
Mert a ezicza nyilván addig
Dulakodik,
Karmol, köpköd,
Ugrál, röpköd,
Mig eltöri a nagy tükröt!

IBOLYÁK A HÓ ALATT.

— Beszélyke. —

Az igazi tél már elmúlt volt, február utolsó napjai voltak s a nap már kissé melegebben ki-kisütött néha; de a tél nem engedte magát oly könnyen elüzetni s éjenkint még visszatért, sőt egyben ugyancsak vastag havat is hozott és keményre fagyasztott mindent.

Nem messze a falutól két gyermek találkozott az uton. Mindakettő könyveket tartott kezében. Kétségkívül iskolába mentek, csak hogy az egyik nagyon keserves arccal gyalogolt, míg a másik jókedvűen ugrált a hóban.

— Mi a bajod Peti, hogy olyan szomorú vagy? kérdé a fiatalabbik.

— Hogy kérheted ezt? Hát nem keserves dolog ilyen hidegben, hóban oly messziről az iskolába járni? Már egészen átjárt a hideg. Te nem fázol, Pali?

— Fázom biz' én, de az nem nagy baj, majd megmelegszen mindjárt, ha sebesebben megyünk.

A két fiu közül Peti, ki oly keservesen panaszkodott a hideg ellen, jó meleg ködmönbe volt öltözve, míg Pali bizony majdnem nyáriás kis zubbonyt viselt. De azért Pali nem didergett, sebes futásnak indult, hólapdákat csinált és dobálgatott s ebbe egészen belemelegedett. Egyszer, amint egy nagyobb csomó havat fölmarkolt, nagy örömmel kiáltott föl, — mert a hó alól egy kis ibolyabokor tűnt elő s a hideg daczára néhány virágocská már ki is nyílt volt a hó védő takarója alatt. Pali leszakítá a virágot s aztán továbbmenve, minduntalan kapargált a hóban

s talált még több ibolyácskát is, úgy hogy végre egész kis bokrétát gyűjtött össze.

— Nézd csak, Peti, mondá aztán bus pajtásának, nézd, milyen szép bokrétát gyűjtöttem. Keress te is, majd odaadjuk a tanító urnak, kis leánykája számára. Hogy fog örülni a kicsike!

— Én bizony nem kapargálok a hóban, már most is úgy fázik a kezem, hogy alig bírom tartani a könyvemet.

— Oh, te fagyos! szólt Pali nevetve. No, add ide a kezedet, majd én megfogom, így melegebb lesz. . . most pedig menjünk gyorsan, mert elkésünk s a tanító ur megpirongat.

Megérkeztek az iskolába és Pali átadta az ibolyabokrétát a kis Boriska számára. A tanító nagyon szívesen vette a kis ajándékot s meglepetve kérdé:

— Hol szedted ezeket az ibolyákat? Hiszen még hó fődí a mezőket.

— Kikapartam a hó alól, felelt Pali szerényen.

— De így nagyon megfázhattál, kis fiam?

— Oh dehogy! Észre sem vettem a hideget, annyira örültem, hogy e szép virágocskákat találtam.

A tanító egy pillanatra elhallgatott, aztán megsimogatván Pali arcát, így szólt:

— Kedves fiam, ne felejtsd el soha azt az örömet, melyet ma éreztél. Az ember élete olyan, mint az az út, melyen ma ide jöttél: Isten mindenkinek útjába teszi az öröm virágait, de keresni kell s akkor meg is találjuk és nem járunk olyan szomorúan, mint pajtásod Peti. Apró örö-

(Folytatása a 186. lapon.)

SAS ÉS RÓKA VIADALA. (Lásd a 188. lapon.)

(Folytatása a 185. laphoz.)

mek is megédesítik az életet s akinek van bátorsága és türelme, hogy azokat megkeresse, az meg is kapja jutalmát.

A lezke után Peti és Pali ismét együtt mentek hazafelé s utközben Peti egyszerre megszólal:

— Hallod-é, Pali, valjon mit értett a tanító ur azon szavai alatt, hogy mindenhol vannak virágok utunkban... megértetted te?

— Azt hiszem, meg, felelt Pali mosolyogva. Gondolom, azt akarta mondani, hogy ha nem vetjük meg az apró örömeiket, ezek által kárpoztást nyerünk a kellemetlenségekért is, melyek talán érnek életünkben. És ez igaz is. Édes apám sokszor mondja, hogy ő, ámbar szegény ember, nem szerencsétlen, mert tud örülni akármilyen csekélységnek is.

— Az igaz, ti boldog emberek vagytok, szolt Peti. Pedig látom, hogy sokszor szükségét szenvedtek mindenféleiben. Te oly jóízűen eszed délután a száraz kenyéret, nekem pedig vajjas kenyéret, gyümölcsöt küldenek és mégsem nagyon izlik.

— Igen, de néha adsz nekem almát meg egyéb jó csemegét és látom, hogy örömed telik benne, mikor látod, hogy én jóízűen eszem.

— Az igaz! Tegnap is eltettem számodra egy jó körtét. Jöjj be most hozzánk odaadom.

— Az nagyon jó lesz az én kis Marika hugomnak. Ugy örül a kicsike, ha hozok neki valamit.

Ily beszélgetés közt megérkezett a két fiu egy szép majorsághoz, mely a Peti apjái volt.

— Ejnye, de hamar megérkeztünk ma, szolt Peti.

— Pedig az ut csak olyan hosszú most is és a hideg sem enyhült... hanem kedélyesen elbeszélgettünk... talán bizony már is találtál rejtett ibolyácskákat?

— Azt hiszem, úgy van; kezdem én is érteni a tanító ur szavait.

Peti oda adta a körtét Palinak, ki aztán szaporán elgyalogolt hazafelé, mert ő még messzebb lakott egy szegényes kis tanyán.

Pali szülei valóban szegény emberek valának. Apja, János gazda, mikor sok évvel ezelőtt a katonaságból hazakerült, bizony keservesen dolgozott, míg egy kis hajlékot tudott magának teremteni. Volt néhány forintocskája, ezen vett egy darabka földet, meglehetősen távol a falutól. Rosz föld volt, csupa kavics; meddő. Persze, nagyon olesón megkapta, de az emberek nevelték, hogy mit fog majd ezen a kopár földön csinálni. Ő azonban serényen munkához látott s mindenelőtt egy kis házacskát épített magának. Nem kellett neki építömester, sem kőműves, összerakta maga, csak felesége, a derék Kata asszony segített a munkában.

A ház körül, hol legkövesebb volt a föld. János gazda szőlőt ültetett, mert ez szereti a kavicsos talajt; a kissé jobb földbe pedig vetett gabonát és ebből szegényesen de elégedetten élt családjával. Mikor gyermekei, Pali és Mariska már kissé nagyobbcskák lettek, megtanította őket, hogy a ház közelében szedegessék össze az alkalmatlan köveket és hordják

félre rakásba. Pali és Mariska buzgalommal neki fogtak a munkának és egész mulatságuk volt a kövecskék gyűjtése; nem kellett nekik egyéb játék, eltöltötték ezzel az egész napot. És íme, néhány hét múlva egyszerre azt vették észre, hogy jökora darabon már nincs kő, a föld egészen tiszta. Ekkor János gazda ezt a darabot bekerítette, fölástá és szép kis kert lett belőle, melyben mindenféle hasznos növényeket, sőt még virágokat is termesztettek.

A kert aztán egész nyáron nemcsak nagy hasznót, hanem sok örömet is szerzett a szegény kis családnak, s különösen a gyermekeknek. Pali egész idejét a kertnek szentelte, ásott, kapált, ültetett, tisztogatta a fákat, szőlőtökét, a kis Mariska pedig gyomlálta a dudvát s igazán a két gyermeknek lehetett köszönni, ami a kertben termett. Sok fáradságukba került, az igaz, de aztán volt is örömük a szép termésben és az unalomnak hírét sem ismerték.

Annál inkább csodálkozott aztán Pali, mikor Peti, a gazdag majoros fia panaszkodott, hogy nem tudja, mit csináljon, nincs semmiben öröme és mulatsága. Hiszen Petiéknek gyönyörű nagy kertjük van, tele mindenféle szép és hasznos növényekkel, virágokkal, van nagy istállójuk, szép lovakkal, ökrökkel, kecskével, — ezek mind örömet szereztek volna Palinak. Csakhogy Peti mindezzel nem törődött, feléje sem nézett sem a gazdaságnak, nem dolgozott sehol, tehát nem is találta örömét abban, ha valami jól sikerült. Atyja tartott cselédeket, ezek dolgoztak, — Peti pedig, természe-

ténél fogva lusta levén, nem gondolt semmire, nem csinált semmit, hanem unatkozott és szerencsétlennek érezte magát.

Egy napon Pali és Mariska látogatásban voltak Petinél, ki mindig hivogatta őket magához, mert így legalább volt ki-vel játszania. Épen egy szép fehér kis kecskét mutatott Mariskának, ki szinte ugrált örömeiben és czirógatta, simogatta a szép szelid állatkát, midőn betoppant a falubéli mészáros és kérdé a majoronétól, nincs-e valami bárány vagy borju eladó.

— Van egy kis fehér kecske, azt eladom, mert kecskét nem tartok többé.

A gyermekek hallván, hogy a kis fehér gida a mészáros kezére kerül, nagyon elszomorodtak s különösen a kis Mariska majdnem sírva fakadt, midőn meghalotta, hogy azt a kedves állatkát a mészárosnak adják, ki majd aztán megöli. Peti, különben igen jó szívű fiu levén, észrevette, mennyire megszerette Mariska a kis kecskét, odaszaladt tehát anyjához és nagyon kérte, ne adják el a kis gidát, ajándékozzák neki, ő majd nagy örömet szerez vele Mariskának, neki adja.

Peti szülei vagyonos gazda emberek voltak, egy-két forintra nem igen kellett gondolniok, Peti anyja tehát mosolyogva beleegyezett a fiu kérelmébe s Peti nagy diadallal vezette a kis kecskét Mariskához.

— Ne busulj, Mariska a kis gidának nem lesz semmi baja, nem kapja meg a mészáros. És hogy jövőre se legyen semmi baja, édes anyám megengedte, hogy neked ajándékozzam. Vidd haza magaddal.

(Vége következik.)

GYALOGHINTA.

(Képpel a 180. lapon.)

HINTA, palinta,
Jer: Feri, Linka!

És te is
Teresike
Kis hamis
Jöjj ide!
Hé Gyula,
Fogd meg a
Tölgyfa-hasábot.
Huzd ide
Ízibe
S féltsed a lábod!
Mert ha a tőke
Rá esik, ó jaj
Nagy leszen a baj
S mégy haza bögye!
Így ni, szépen:
Itt a középén
Fekszik az al-fa.

Rajta no, rajta!
Jöjj ide, Treszka,
Most jön a deszka.
Hol van a deszka szál?
Az meg emitten áll.
Nagy ügyesen
Rája teszem.
Én magam állok
A közepére
És ti leányok
A végére.
Ha állani nem tudtok,
Hát le is guggolhattok.
Linka után Ferike —
Szépen menjen rendjibe!
Feri után megint Treszka,
Hadd röpjön ez a deszka!
Treszka után a Linka
Hopp, repüljön a hinta!

SAS ÉS RÓKA VIADALA.

(Képpel a 184—185. lapokon.)

VIADAL, még pedig élet-halálra, mert az erdők két ragadozó vadja viv párbajt egymással: róka koma és a sas, a madarak királya. Szegény róka koma bizony nagyon veszedelmes állapotban van, mert akit egyszer a sas hatalmas körmei közé kaparított, az csak nagyon ritkán menekül.

A sasnak már ósrégi időkben adták a »madarak királya« nevét, mert habár nem épen a legnagyobb a madarak között, de rendkívül erős, bátor s oly magasan tud röpjülni, hogy semmiféle más madár sem mehet utána. Röptében alig lebbenti meg szárnyait s néha-néha éles, rikoltó kiáltást hallat, — de mikor zsák-

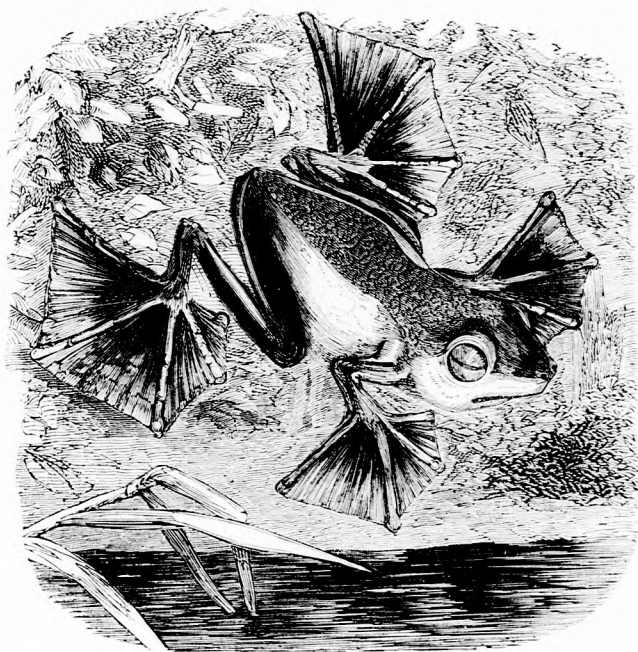
mányt pillant meg, rekedt hangon hörög »kek! kek!«, mintha a halálos ítéletet mondaná ki prédájára. Mert ha egyszer megpillantotta zsákmányát, többé nem kegyelmez; bevonja szárnyait és villámgyorsan csap le; a szegény állat nem is gondolhat a menekülésre, mert mire észreveszi a sas közeledését, már fogva van a sas hatalmas karmai közt.

Minden sasnak van egy kiválasztott helye, hova prédáját el szokta vinni, hogy ott kényelmesen fölfalja; csak ha nagyon messze távozott e helytől, vagy ha a zsákmány oly nehéz, hogy nem bír vele elröpjülni, akkor szagatja szét mindjárt ott, ahol elfogta. Zsákmányában pedig

épen nem válogatós s ha nyulat, kecskét, bárányt nem foghat, beéri az egerekkel és apró madarakkal is. De ha éhes, nem retten meg az erős, veszedelmes négylábú ragadozó állatoktól sem és nem ritkaság, hogy megtámadja a rókát is. Ilyenkor aztán elkeseredett harcz fejlődik ki a két ragadozó között.

Róka koma nyáron át szintén szorgalmasan jár vadászni, részint a maga

számára, részint hogy eleséget vigyen ott-hon sívalkodó kicsinyeinek, melyek még nem bírnak maguk zsákmányt fogni. A magas, sziklás tájakra, hol a sas fészkel, róka koma ritkán merészkedik, de néha mégis oda téved, mikor a völgyben nem talál magának való prédát. Jól tudja, hogy ott fent a sas az ur, — de nem nagyon fél tőle, mert ha a sas erősebb is, róka koma bizik magában, hogy ő meg

A REPÜLŐ BÉKA. (Lásd a 191. lapon.)

ravaszabb, neki nem árthat a madarak királya.

Megy tehát óvatosan a sziklák közt... egyszerre azonban mégis megszeppen egy kissé. Fönt, magasan a levegőben, egy csöndesen kerengő pont látszik... Ez a sas, a sziklás vidék ura. Bizonyosan már észre is vette, hogy róka koma ide tola-kodott az ő birodalmába.

Róka koma aggódva néz körül, nincs-e közel valahol jó buvóhely. De még alig volt ideje körültekinteni, már hallja a magasból a »kek! kek!« sivitást, mely azt jelenti, hogy a sas már kimondta az ítéletet és lecsapni készül. A róka most már jól látja, mily veszedelmes helyzetbe jutott s elszántan megkísért mindent, hogy menekülhessen; több ölnyi

magasból leugrik egy sziklalapra s úgy számít, hogy még néhány ilyen vakmerő ugrással lejut az alatt levő bokrokig, ott aztán elrejtőzik és meg van mentve. De a sas nem enged már erre időt, villámgyorsan lecsap és karmait mélyen a róka hátába vágja, hatalmas csőrével a róka fejét, szemeit hasgatja, szárnyaival pedig iszonyúan csapkodja.

A róka kétségbeesetten kiragadja magát és még egy nagy ugrást tesz le, egy mélyebben fekvő szirtre, közeleb a bokrokhoz; de az első támadástól már el van kábulva, nem bír eléggé gyorsan menekülni s a sas egy pillanat alatt utóléri és most még dühösebben támad. A róka mégsem engedi magát egykönnyen, összeszedi minden erejét, még egyszer felre ugrik és mellébe harap ellenségének. Azonban a sas nem várja be, hogy a róka nagyot marhasson; karmaival még erősebben leszorítja a földhöz s csőrének egy hatalmas csapásával betöri a róka koponyáját.

Szegény róka koma kábultan tántorog, még egyszer gyöngye kísérletet tesz az ellenállásra, de ereje már fogytán van... néhány pillanat múlva elterül a földön, a sas győztesen rikácsol és szétmarczangolja prédáját.

Igy harcznak egymással az erdő ragadozói. De sokszor az is megesik, egyik sem bír a másikkal s addig marczangolják egymást, míg végre a vérvesztéségtől mindkettő elgyöngül és holtan elterül egymás mellett.

HOMOK-VIHAR A PUSZTÁBAN.

(Képpel a 192. lapon.)

MITTI a mi szép magyar hazánkban csak kétféle vihart ismerünk. Nyáron villámlik, menydörög, szakad a zápor s egy-egy kis vitéz az én kis olvasóim közül talán meg is ijed, pedig a mama váltig mondogatja, hogy nem kell félni. Télen

meg, mikor havazik és esős szél fúj, látjuk a hóförgöteget, mely örült tánczot jár a levegőben s ezt bizony jobb a meleg kályha mellől nézni.

De van még egy harmadik fajta vihar, mely Azsia és Afrika sivatag pusztáin szokott dühöngeni. Ennél a viharnál nincs sem eső, sem hó, sem dörgés, sem villámlás. — és mégis e vihar sokkal rettenetesebb a mieinknél, mert ez a forró homokvihar.

Sok száz mértföldnyire terjed ott a sivatag, melyen nincs egyéb, mint homok, néhol több ölnyi mélységben. E homok finom, apró szemű s a nap forró sugaraitól izzó tüzzessé melegszik. Egyszerre szél kerekedik és fölkavarja a homokot magasra, úgy hogy valóságos felhő gyanánt rohan előre a levegőben, helyenként lelecsapva a földre, majd ismét fölemelkedve. Egyik helyen óriási gödrök támadnak, honnan a szél a homokot kiemelte; másik helyen egyszerre nagy hegyek keletkeznek, a hol a homok földre száll, mindent eltemtve maga alá.

E borzasztó sivatagokban természetesen nem lakik ember, csak itt-ott olyan helyeken, hol forrásvíz fakad és fű, fa nő. De a határos országok lakói sokszor kénytelenek utnak indulni a sivatagon keresztül s tevékre ülve több napig gáznak a homokban, míg czéljukhoz érnek. Az ut terheit azonban bátran elviselik, csak homokvihar ne érje őket, — ettől félnek leginkább. A tevék is már messziről megérik e veszedelmes elleniséget. Még egészen tiszta az ég s a tevé már nyugtalankodni kezd. — az emberek sejtik, hogy baj lesz és aggódva tekintenek körül. Hirtelen föltűnik nagy messzeségben a levegőben egy fekete kis felhő s az utasok rémülten állanak meg. A kis felhő ijesztő gyorsasággal növekszik és közeledik s néhány percz múlva már ott van; a szél irtózatossá erővel kavargatja a forró homokot, mely sístereg és éget, mint a forró vas.

A homokvihár elől nem lehet menekülni, utoléri a legsebesebb paripát is. Csak egy módja van a mentségnek: emberek, állatok lefeküsznek a földre és elrejtik arcukat, hogy az izzó homok ne perzselje. És mikor érzik, hogy nagy tömeg homok hull rájuk, mindig föl-föl-emelkednek egy kissé, hogy a homok agyon ne nyomja őket. Néha azonban megéssük, hogy egyszerre egész hegyet képező homoktömeg zuhan le a magasból és örökre eltemeti az utasokat és tevéiket.

A REPÜLŐ BÉKA.

(Képpel a 189. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

HALLOTTAM, hogy a »Kis Lap« kis olvasóinak már bemutatott sokféle érdekes és furcsa állatot, mely olyan dolgokat mivel, amit az ember nem várna tőle: p. o. halat, mely röpködni tud, melegvérű állatot, mely a vízben lakik és olyan formájú, mint a hal. Ha megengedi, én is lerajzolok egy ilyen furcsa állatot, melyet igaz, nem elevenen, hanem szeszben eltéve láttam. Ez pedig nem más, mint olyan béka, mely röpködni tud.

Van egy kedves nagybátyám, Józsi bácsi, ki nagy barátja a természettudományoknak és mindenféle érdekes dolgokból nagy gyűjteménye van. Nála láttam egy furcsa kis békát s midőn kérdeztem, miféle békácska ez, azt mondta:

»Ez a röpköbő béka, melyet a természettudósok még nem igen régóta ismernek. Messze Ázsiában, Borneó szigetén él mocsáros erdőkben, mert az a sajátosága, hogy tud uszni, szárazföldön járni, fára mászni és röpköbni is. Mint látbatod, mind a négy lábán igen széles hártya van ujjai közt, — e hártyák együtt véve nagyobbak, mint egész teste s e hártyákat úgy használja, mint a madár a szárnyait. E mellett nagyon fel tudja magát fújni, s így könnyűvé teszi testét. Messzire persze még sem tud röpköbni, de erre nincs is szüksége. Fölmászik a fákra, hogy rovarokat keressen s ha az egyikben nem talál, átröpköb vagy inkább ugrik a másik fára. Midőn pedig jól lakott, nem kell sokáig mászni, hanem a magasból egyszerre lepottyan a vízbe s ott uszkálva mulatoz társaival.«

Ezek után vagyok tisztelője

Vas Elek.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel figyelmezteljük azon olvasóinkat, kiknek előfizetése e hó végével lejár, hogy a lap pontos szétküldhetése érdekében előfizetősöket mielőbb megújítani sziveskedjenek.

Előfizetési föltételek:

Félévre 2 frt 40 kr.

Negyedévre 1 frt 20 kr.

Az előfizetési pénzek (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) az „Athenaeum“ kiadóhivatalához, Budapest, Ferencziek tere 7 sz. intézendők.

A „KIS LAP“ Kiadó-hivatala.

НОМОК-УИАР А ПЕСИЯН. (Лиси в 190, Япония)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest barátok tere, 7-ik sz. Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.